

Verboden dromen

VERBODEN Dromen

Helen Conrad

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Verboden dromen
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright paperbackeditie © 2016 Dutch Venture Publishing
Auteur: Helen Conrad

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Omslagbeeld: shutterstock.com
Tekstredactie en vertaling uit het Engels: Jen Minkman

Eerste druk november 2016
ISBN 978-94-6342-938-2
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1 – Heimwee naar vroeger

Gezocht: beveiligder op kleine boerderij in Hawaii. Tijdelijke aanstelling. Salaris in overleg. Contactpersoon: A. Ventura, Kohala District, Big Island

Kane Carrington staarde in gedachten verzonken naar de advertentie, die hij uit een krant in Los Angeles had gescheurd. Zonder deze advertentie was hij niet op het idee gekomen om terug naar Hawaii te komen. En op dit moment vond hij het bijna jammer dat hij de advertentie ooit onder ogen had gekregen.

Met een zucht propte hij het papier in de zak van zijn spijkerbroek en draaide zich langzaam om. Zijn ogen namen de dingen op die op het kleine vliegveld veranderd waren sinds zijn vertrek. Hier had hij leren vliegen, meer dan zeventien jaar geleden.

Al die herinneringen... wie zat erop te wachten?

De mensen die dit vliegveldje beheerden waren blijkbaar niet zo goed van geheugen. Joe Gorman had hem direct na de landing in het oude vliegtuigje waarmee hij gekomen was in het logboek gezet, zonder zelfs maar een wenkbrauw op te trekken toen hij zijn naam zei. Nou waren ze niet bepaald vrienden geweest vroeger; sterker nog, Joe had hem vaak genoeg weggejaagd als hij hier rondhing en vliegtuigen wilde spotten, maar toch. Ergens was het wel pijnlijk

dat hij niet eens herkend werd.

‘Verhuurt u ook auto’s?’ vroeg hij aan een oude man achter de infobalie.

De man keek op. Halflang, grijs haar viel in zijn porseleinblauwe ogen toen hij zijn hoofd schudde. ‘Nope. Dit is maar een klein vliegveld hier, hoor. We doen niet aan stadse fratsen.’

Kane hield zijn blik vast in de verwachting dit keer wel herkend te worden. Dit was Bob Albright; deze man had hem nota bene leren vliegen! Maar hij zag geen ‘ken-ik-jou-soms’ blik in de blauwe ogen van zijn oude vlieginstruceur verschijnen.

Kane keek weg. Hij voelde zich deels teleurgesteld en deels opgelucht. Bob herkende hem helemaal niet. En dat was ook niet zo gek; die had natuurlijk een tienerjongen in zijn hoofd die nog enthousiast en hoopvol de wereld in keek. Wie er nu voor hem stond was een totaal ander persoon: een man met zichtbare én onzichtbare wonden. Zijn haar was nog steeds net zo zwart, maar zijn kin en wangen hadden al een etmaal geleden geschoren moeten worden en het litteken dat dwars over zijn wang liep (een souvenir uit Colombia, waar hij vijf jaar geleden was beschoten) was nooit meer helemaal weggetrokken. Zijn eigen zus zou hem zo niet eens herkend hebben.

Dus waarom was hij dan teruggekomen?

Hij moest hier wegwezen, en snel ook. En misschien was het beter om gewoon de cockpit van zijn oude PBY weer in te stappen en de motor op te starten nu het weer nog goed was. Wat wilde hij hier nu eigenlijk komen doen?

‘Dag meneer. Ik ga zo naar het kruispunt. Ik kan u wel een lift geven?’

Hij draaide zich om en stond oog in oog met een tiener die Kane aan zichzelf deed denken, zeventien jaar geleden: dezelfde geïnteresseerde blik in de ogen, dezelfde vieze baseballpet, dezelfde gescheurde overalls. Het was duidelijk dat deze tiener hier, net zoals hij vroeger, rondhing in de hoop een paar gratis vlieglessen te scoren

en daarvoor in ruil hulp aan te bieden met andere zaken. Het enige verschil was dat deze aspirant-piloot een meisje was.

‘Ik hoef niet helemaal naar het kruispunt. Zet me maar af bij de Ventura-ranch.’

Ze knipperde even met haar donkere ogen alvorens haar hoofd te schudden. ‘Sorry, die ken ik niet.’

‘Nogal een kleine boerderij. Zegt de naam Andy Ventura je iets? Of...’

Heel even aarzelde hij, want de laatste keer dat hij haar had gezien was ze nog niet met Andy getrouwd geweest, en in zijn dromen had die gebeurtenis ook nooit plaatsgevonden.

‘Of zijn vrouw, Annie Ventura?’

‘Oh, ik geloof dat mijn moeder haar wel kent. Maar ik weet nog steeds niet echt waar het is.’

‘Naast het huis van de familie Carlson.’

‘Aha!’ Ze knikte tevreden. Iedereen kende dat gigantische huis. ‘Daar kom ik langs. Kan ik u mooi afzetten.’ Ze grijnsde en haar gezicht deed hem denken aan een soort kruising tussen een wildebras en een pixie-elfje. ‘Tenminste, als u het niet erg vindt om achterop de motor te gaan. Iets anders heb ik niet.’

Achterop de motor, op zijn leeftijd en met het pijnlijke been dat hij had overgehouden aan die noodlanding in de Boliviaanse jungle vorig jaar? Hij wilde al een gezicht trekken en grommen, maar toen zag hij de verwachtingvolle blik in de ogen van het meisje en hij hield zich in. ‘Ja, dat lukt wel,’ zei hij toen maar.

‘Mooi!’ Ze stak een belachelijk kleine hand uit om zijn eeltige hand te schudden. ‘Ik heet Lani Tanaka.’

‘En ik ben Kane.’

Ze knikte. ‘Ik pak even mijn spullen en dan gaan we.’

Hij kreeg weer twijfels toen hij haar zag wegsprinten. Ze was zo jong en zo duidelijk een onderdeel van het heden. En hij.... hij was een deel van het verleden. Hij voelde zich plots stokoud.

Niemand wist zelfs meer wie hij was. Annie Ventura zou hem vast ook niet herkennen. Moest hij niet gewoon weg hier? Was het echt nodig om zichzelf hiermee te belasten?

‘Bent u er klaar voor?’ Ze stond weer voor zijn neus, opgetogen en ongeduldig.

‘Niet echt.’ Zijn mond vertrok tot een halve grijns. ‘Maar ik ga er toch maar voor.’

Hij slingerde zijn tas over zijn schouder en volgde haar richting de hoofdweg.

‘Hé, zorgt u goed voor mijn kist?’ riep hij naar de bebrilde monteur die in de hangar bezig was. ‘Ik kom morgen terug.’

De jongeman draaide zich naar hem toe. ‘Bent u de eigenaar van die gerestaureerde PBY?’ zei hij met glanzende ogen. ‘Geen zorgen. Ik kom alleen aan dat pracht ding met fluwelen handschoenen.’

‘Dat zou ik op prijs stellen,’ antwoordde Kane en hij knikte, voordat hij verder liep om Lani niet uit het oog te verliezen. Dat vliegtuig was alles wat hij nog had. Of tenminste, het enige waar hij nog om gaf.

Hij hield in toen Lani bij haar ‘motor’ stopte. Hij had niet echt verwacht dat ze een Harley Davidson zou hebben, maar dit ding leek meer op een bromfiets met een paar extra accu’s aan de zijkant bevestigd.

‘Tadaaa,’ zei ze trots.

‘Wat? Deze bak r...’ Hij slikte toen hij de onschuldige, overenthousiaste blik in Lani’s ogen zag. Alleen een bruit zou het in zijn hoofd halen om dit meisje te kwetsen. ‘Deze solide motor?’ maakte hij halfslachtig af. ‘Deze is dus van jou?’

‘Yep. Ik heb d’r zelf opgeknapt.’

Ze trapte het ding aan en hij moest toegeven dat de motor prima klonk. Toch kon hij het idee niet uit zijn hoofd zetten dat hij achterop dit ielige motorfietsje eruit zou zien als zo’n circusbeer op een driewieler.

Ze ging zitten. ‘We gaan,’ zei ze.

‘Ja, laten we gaan,’ bromde hij terwijl hij voorzichtig zichzelf en zijn tas achter haar op de brommer installeerde. Dit was niet echt hoe hij zich zijn aankomst op de Ventura-ranch had voorgesteld. Hier zou Annie vast niet van onder de indruk zijn. Steeds meer kreeg hij het gevoel dat hij beter rechtsomkeert kon maken.

Als hij niet bij aankomst zo overweldigd was geweest door het landschap, had hij dat waarschijnlijk ook gedaan: rechtsomkeert gemaakt. Maar de groene heuvels, de zachte wind die door de bomen ruiste, en de geluiden en geuren die hij zo goed kende maakten hem melancholisch. Anders had Annie hem nooit op die manier kunnen besluipen en verrassen. Hij was tenslotte niet de eerste de beste; hij had al heel wat mannetjes omgelegd die hem hadden willen beroven of verwonden. Hij wist het nodige af van zelfverdediging.

Maar de schoonheid van het landschap dat zich uitstreckte en de geur van tropische bloemen, de zachtheid van de lucht... emoties die hij zo lang had weggestopt overspoelden hem toen hij het pad vanaf de ingang waar Lani hem had afgezet afliep en op weg ging naar de kleine boerderij, slenterend langs plumeria-bomen en hibiscustruiken.

Zijn gevoelens waren bij hem vrij heftig, dus koos hij ervoor ze nooit aan de oppervlakte te laten komen. Maar dat was hij heel even vergeten toen hij links en rechts keek en alles in zich opnam: hij herinnerde zich een tijd die nooit terug zou komen, en hij miste die. Hij miste het gevoel van thuis zijn en voelde zelfs wat tranen in zijn ogen prikken.

En dat was het moment dat ze hem onaangenaam verraste.

‘Oké, klootzak. Blijf daar maar staan. Niet bewegen.’

Op hetzelfde moment voelde hij de dubbele loop van een jachtgeweer in zijn rug prikken. Het wapen duwde pijnlijk in zijn onder-rug en hij kreunde ongelovig. Hij had haar niet eens horen aan-

komen. Meewarig schudde hij zijn hoofd. Misschien was hij echt oud aan het worden.

‘Het lijkt me wel wat om een gaatje in die rug van je te maken. Wat zou je daarvan vinden, griezel?’

‘Hé, wacht nou eens even...’

De loop prikte weer in zijn rug. ‘Mond dicht, eikel. Gewoon netjes rechtsomkeert maken zodat ik je kan escorteren naar de uitgang en de politie kan bellen. En de volgende keer dat je het in je hoofd haalt mijn land op te komen, schiet ik je voor je kop. Duidelijk?’ Ze duwde hem richting de hoofdweg. ‘Je kunt Bart Carlson mooi gaan vertellen dat ik hetzelfde in petto heb voor alle andere soldaatjes die hij hierheen stuurt om mijn leven te verzieken.’

Hij had maar een seconde nodig en één onverwachte draai om haar op haar rug op de grond te hebben. Zijn zware lichaam hield het hare in bedwang en hij had het jachtgeweer uit haar handen getrokken en weggesmeten.

Dat betekende echter niet dat ze zich zomaar gewonnen gaf. Verre van dat. Ze vocht als een wilde kat, klauwend met haar nagels. Ze probeerde hem in zijn gezicht te spugen. Hij had beide handen nodig om die van haar in een stalen greep te houden en zijn hele lichaam om haar te bedwingen.

‘Hou op, Annie,’ gromde hij tegen haar. Hij kon niet geloven dat ze weigerde haar weerstand op te geven, zelfs niet nu het duidelijk was dat hij haar qua kracht de baas was. ‘Ik ga je echt geen pijn doen.’

Haar naam leek haar heel even te doen bevriezen. Ze keek naar hem op en hij keek terug, zich afvragend of ze enig idee had dat ze hem al kende.

Ze was veranderd, maar haar haren waren nog steeds even blond. Het was nog steeds lang en het glansde in de zon. Haar lichaam was nog steeds slank en fijngebouwd, maar ze was sterker dan hij had verwacht. Nog steeds kronkelde ze onder zijn lichaam, maar dat begon inmiddels behoorlijk goed te voelen. Zijn blik gleed

naar haar katoenen bloes, die door de worsteling een beetje was opengesprongen en de welving van haar borsten liet zien, en ook een stukje van haar kanten beha.

‘Hou op,’ beet ze hem toe.

Hij keek haar in de ogen. Uiteraard was haar gezicht ouder geworden. De helderblauwe ogen die hij zich zo goed kon herinneren hadden iets behoedzaams; ze straalden een doffe pijn uit die ze zich vroeger vast nooit voor had kunnen stellen. En ze lachte niet. In zijn herinnering had ze altijd een lach op haar gezicht gehad.

Er was geen teken van herkenning. Was er dan niemand die hem nog kende? Was hij soms collectief uit het geheugen van deze voltallige gemeenschap gewist?

‘Ik maak je af als je waagt om hiermee door te gaan,’ waarschuwde ze hem met lage, dreigende stem, ook al was ze overduidelijk in het nadeel nu ze onder hem in het gras lag.

Zijn blik boorde zich in de hare. ‘Als ik waarmee doorga?’ vroeg hij zacht.

Ze likte haar droge lippen. ‘Ga van me af, klootzak. Als je me met één vinger aanraakt...!’

Hij kromp inwendig ineen. Nog steeds dacht ze direct het slechtste van hem, ook al had ze geen idee wie hij was. ‘Rustig aan, Annie. Ik was niet van plan je te misbruiken. Ik wil gewoon zeker weten dat ik niet opnieuw een geweer in mijn rug krijg als ik je loslaat.’

Een onzekere blik verscheen in haar heldere ogen. Ze duwde hem iets van zich af om hem beter te bekijken. ‘Wie ben je?’ vroeg ze.

‘Kane Carrington,’ zei hij kortaf. ‘De man die je hebt ingehuurd om je boerderij te beveiligen, weet je nog wel?’

Hij kon voelen hoe ze onder hem langzaam ontspande. Dat was een opmerkelijk prettig gevoel. Hij wist dat het nu tijd was om van haar af te gaan en haar omhoog te helpen, maar daar had hij geen haast mee. Dit voelde te goed.

‘Waarom zei je dat niet gewoon?’ wilde ze weten, opnieuw draaiend om van hem los te komen. ‘Ik had je gisteren al verwacht.’

‘Ik had wat vertraging.’ En zenuwen, niet te vergeten. Hij had gisteravond in een bar in San Francisco gehangen en geprobeerd om met alcohol in zijn aderen erachter te komen of hij dit nu echt wel zo graag wilde doen.

‘Ik dacht dat je voor Bart Carlson werkte,’ legde ze kort uit. Het viel hem op dat ze niet haar verontschuldigen aanbod voor het feit dat ze hem onder schot had gehouden.

Dit was niet het lieve meisje dat hij op de middelbare school had gekend. Dit was een vrouw die door de jaren heen door het leven gehard was. Of misschien was dat wel een façade die ze gebruikte om zichzelf tegenwoordig harder voor te doen. Tenslotte had ze niet voor de lol een privé-beveiliging ingehuurd om haar in haar eigen huis te beschermen. Ze moest zich wel bedreigd voelen.

‘Ja, ik had al de indruk dat je dacht dat ik bij de slechteriken hoorde,’ zei hij zacht. ‘Zie ik er echt uit alsof ik bij een of andere louche knokploeg hoor?’

Het was natuurlijk idioot dat het antwoord op die vraag hem zoveel kon schelen. Maar aan de andere kant; dat was waarom hij terug was gekomen. Als de mensen op deze plek nog steeds zo slecht over hem dachten als vroeger, had het geen zin om hiermee door te gaan.

Ze beantwoordde zijn blik en een lichte frons verscheen tussen haar hemelsblauwe ogen. Even aarzelde ze, toen koos ze ervoor om zijn vraag te negeren.

‘Ga je me nog omhoog helpen?’ wilde ze in plaats daarvan weten.

Daar had hij eigenlijk helemaal geen zin in. Het voelde goed om haar onder zich te hebben. Een plagend glimlachje verscheen om zijn lippen toen hij haar aankeek. ‘Ik weet het niet. Ik heb het hier wel naar mijn zin.’

Opnieuw probeerde ze zich onder hem vandaan te wurmen. ‘Nou, ik niet. Als je me niet laat opstaan, ben je bij deze direct ont-slagen, lomperik.’

Hij barstte bijna in lachen uit bij haar bevel. Dat deze tengere vrouw het in haar hoofd haalde om hem zo af te blaffen... dit soort dingen was hij niet gewend. Hij had nog nooit voor een vrouw gewerkt, en het was duidelijk dat het wat aanpassing van zijn kant zou vergen.

Langzaam liet hij haar los, expres wat trager zodat ze niet zou denken dat hij meteen alles zou doen wat ze zei. Ze huurde hem dan wel in, maar hij behield zich het recht voor om op elk gewenst moment zijn baan op te zeggen. Dat moest wel duidelijk zijn. De dagen van weleer waarin hij onderaan de sociale ladder stond en zij aan de top waren echt voorbij. Als ze daar niet mee om kon gaan, hadden ze een probleem.

Hij stond op en klopte het stof van zijn spijkerbroek. Zij krabbelde ook overeind. Ze stond met haar handen in haar zij en haar hoofd een beetje uitdagend gekanteld terwijl ze hem eens goed bekeek. Ze was magerder dan hij zich herinnerde. Haar tanige lijf vulde de kleurrijke bloes en korte broek die ze droeg nauwelijks. Toen ze haar dikke, blonde haar uit haar gezicht veegde zag die beweging er onhandig uit. Nerveus, bijna.

‘Dus jij bent Kane uit Los Angeles,’ zei ze langzaam terwijl haar ogen hem helemaal in zich opnamen. Haar gezicht was gere-serveerd en liet niet doorschemeren wat ze dacht.

Zijn gezicht vertrok zonder dat hij er iets aan kon doen. Het begon hem zo langzamerhand op zijn zenuwen te werken dat ze hem echt niet leek te herkennen. Liet de naam geen belletje rinkelen? Oké, hij had vroeger een andere roepnaam gebruikt, maar de achternaam Carrington was niet veranderd. ‘Yep. Dat ben ik dus.’

Haar blauwe ogen keken weer in de zijne, alsof ze op zoek waren naar iets dat ze niet kon vinden. ‘Nou, we weten nu in elk geval dat je je mannetje kan staan; tenminste, wel als de vijand een

vrouw van een meter zestig met een jachtgeweer is,' zei ze, haar toon enigszins scherp.

Hij grijnsde. 'Ja, dat blijkt. Hoewel ik niet veel ervaring heb met vrouwen van me afslaan... tot nu toe, dan.'

'Nee?' Ze leek niet erg overtuigd. 'Ik neem aan dat je dat een positieve eigenschap vindt?'

'Je mag vinden wat je wilt.' Het plagende lachje gleed van zijn gezicht toen hij haar over haar pols zag wrijven. 'Ik heb je toch geen pijn gedaan?' vroeg hij snel en zette een stap naar haar toe.

'Nee, hoor.' Haar hoofd deinsde achteruit en in haar ogen was een duidelijke waarschuwing te lezen: hij mocht niet dichterbij komen. Dat moment vijf minuten geleden zou waarschijnlijk de eerste en enige keer zijn dat hij haar had kunnen aanraken. 'Als het pijn doet, zeg ik er wel wat van.'

'Prima,' antwoordde hij en ging weer naar achteren. 'Dan doe ik dat ook.'

Haar ogen zochten opnieuw de zijne, haar wenkbrauwen licht gefronst alsof ze nu pas iets aan hem zag dat haar bekend voorkwam. Misschien kwam zijn stem haar bekend voor. Kane wachtte, bijna met ingehouden adem. Nu zou ze hem wel herkennen, het kon niet anders. En wat zou dat betekenen? Dat ze zich alles weer zou herinneren wat er niet aan hem had geklopt? Zou ze hem dan weer haar land afschoppen? Nee, dat leek hem niet. Ze zou hem met een beleefd smoesje afwimpelen en zeggen dat de baan bij nader inzien al vergeven was.

Hij wachtte geduldig, maar ze knipperde de gedachte die door haar heen geschoten was weg en keek toen snel de tuin rond.

'Waar zijn je spullen?' wilde ze kortaf weten, terwijl ze bukte om haar wapen te pakken en het tegen haar been te laten leunen, de loop naar beneden gericht in het gras. 'Ben je van plan te blijven?'

'Ik heb mijn tas laten staan bij de weg, waar ik net ben afgezet.'

'Aha.' Ze draaide zich om en nam hem van top tot teen op met een sceptische blik. 'Ik heb nog geen ja gezegd, oké? We moeten

nog wel wat dingen bespreken.’

Hij spreidde zijn armen. ‘Vraag maar raak. Ik heb geen geheimen.’

Ze wierp hem een blik toe die doordrenkt was met ‘klets niet’ en zei toen kortaf: ‘Denk je echt dat je deze baan aan kunt?’

Hij liet zijn armen zakken en grinnikte. ‘Ik zou hier toch niet helemaal naartoe zijn gekomen als ik dacht van niet?’

Ze knikte langzaam. ‘Je ziet er wel sterk en gehard uit,’ mompelde ze, meer tegen zichzelf dan tegen hem. ‘Misschien ben je inderdaad wel geschikt.’

Een stoot adrenaline ging door zijn lichaam en hij wist niet precies waarom. Het liet zijn vingertoppen tintelen. Ze ging het echt doen: ze ging hem de baan aanbieden. Hij zou hier wonen, met haar in één huis. Maar hoe lang zou het duren voor ze erachter kwam wie hij werkelijk was?

2 – Het ligt vast aan de tropische lucht

Annie voelde ook een vreemde tinteling, maar haar gevoel leek meer op vrouwelijke intuïtie. Het zat erin dat ze deze man wel moest inhuren; ze stonden niet met bosjes te trappelen om deze baan aan te nemen. Maar ze wist niet zeker of ze er blij van zou worden.

Opnieuw bekeek ze hem. Iets aan deze Kane Carrington gaf haar het gevoel dat ze hem al eerder gezien had. Maar waar dan? En waarom keek hij haar zo intens aan?

Hij gaf haar een onzeker gevoel, en dat haatte ze. Bovendien sloeg het ook nergens op, want wat wist ze nou helemaal van deze man af? Ze had hem min of meer via emailcorrespondentie ingehuurd. Alsof ze online iets besteld had. Betekende dit dat ze hem ook weer retour kon zenden als de bestelling niet beviel? Vast wel. Als hij het verpestte, moest hij gewoon weg. Er zat toch garantie op?

‘Hoe ben je eigenlijk hierheen gevlogen?’ vroeg ze nieuwsgierig.

‘Oh, ik vlieg zelf. Mijn *single prop* staat in opslag op het vliegveld.’

‘Aha,’ zei ze weer. Dat was mooi. Als er echt iets op hem aan te merken was, hoefde ze niet eens te wachten op Hawaiian Airlines. Dan kon hij zo oprassen.

Hij keek haar nog steeds onderzoekend aan en ze bedacht zich ineens dat hij haar net bij hun worsteling in het gras Annie had genoemd. Het was veel beter om hem te vragen haar mevrouw Ventura te noemen; dan kende hij gelijk zijn plek. Eerlijk gezegd was hij nogal brutaal geweest door meteen haar voornaam te gebruiken, dus dat moest rechtgezet worden. Hij mocht best weten dat dat niet in goede aarde was gevallen.

Heel even kwam ze in de verleiding om hem te vertellen haar zo aan te spreken, maar toen verwierp ze het idee. Het was duidelijk dat ze ongeveer net zo oud waren, dus zou het raar zijn om tegen hem te zeggen dat hij zo formeel moest zijn... ook al sprak het idee om een soort muurtje tussen hen in te zetten haar op dit moment wel aan.

Waarom eigenlijk? Ze trok een gezicht en vond zichzelf maar vreemd doen. Deze man kwam helemaal niet dreigend over... of althans, ze wist zeker dat ze hem wel aankon. Ze hoefde alleen maar zo nu en dan een ijskoude opmerking te plaatsen om hem duidelijk te maken wie hier de baas was.

Maar toen nam hij ineens het woord, voordat ze de kans had gehad de draad weer op te pakken. ‘Misschien is het handig als je me wat meer vertelt over de baan die je me misschien wilt aanbieden?’ vroeg hij, terwijl hij zijn gewicht van zijn ene naar zijn andere voet verplaatste.

Onzeker keek ze hem aan, alsof ze het nog steeds niet kon opbrengen hem volledig te vertrouwen. Haar ogen gleden over zijn brede schouders en zijn zekere, oplettende uitstraling viel haar ook op; die scheen bij hem te passen, net als het oude leren bomberjack dat hij droeg. Hij was duidelijk aanwezig, en heel even aarzelde ze toch. Dit leek haar niet echt een man die ze naar haar pijpen zou kunnen laten dansen. Ze had geen zin om zichzelf in de nesten te werken door ja tegen iets te zeggen dat ze niet onder controle had. Maar aan de andere kant: veel keus had ze niet.

En dat betekende dat ze zich zo hard en ongenaakbaar mogelijk

moest opstellen. Ze mocht hem onder geen beding het idee geven dat ze kwetsbaar was. Onwillekeurig trok ze haar schouders wat rechter. Dit zou niet zo gemakkelijk worden als ze had gedacht.

Kane hield haar in de gaten, hopen op een plotselinge blik van herkenning in haar ogen, maar die liet op zich wachten. Vroeg of laat zou ze weer weten wie hij was... of niet? Was hij haar nooit genoeg opgevallen om in haar herinnering te blijven hangen? Dat idee stak hem toch wel, aangezien hij zich zo'n beetje alleen háár nog maar kon herinneren uit zijn vorige leven. En Jill natuurlijk, maar aan haar wilde hij het liefst helemaal niet meer denken.

‘Laten we naar binnen gaan,’ stelde ze voor. ‘Door het raam aan de voorkant kun je mijlenver uitkijken over het land. En trouwens, hier vallen we te veel op.’

Kane's mond vertrok even en hij keek snel om zich heen om de omgeving in zich op te nemen. ‘Hoezo? Denk je dat de burens in de bomen zitten en met granaten gaan gooien?’ vroeg hij duidelijk sceptisch.

‘Dat zou me niks verbazen,’ antwoordde ze op serieuze toon en zette koers richting het huis. ‘En ik raad je aan om dingen wat serieuzer te nemen als je hier wilt werken.’

Oké... fijn. Ze bleek paranoïde te zijn. Mooi, knap, maar duidelijk met een steekje los. Van wat hij had begrepen uit hun telefoongesprek was Bart Carlson het probleem. Hij kende Bart nog wel. Het was geen prettige vent, maar Kane kon zich ook niet echt voorstellen dat hij in een soort terrorist was veranderd.

Hij draaide zich om en volgde haar het verandatrappetje op en het huis in. Binnen was het verrassend licht en koel. De rotanmeubels had hij wel verwacht, maar de dunne witte gordijnen die in de middagwind opbolden, pasten niet echt bij Annes ‘ik-moet-het-fort-verdedigen’ houding. En dan al die bloemen.... ze stonden overal: in kruiken, vazen, oude potten. Hij wilde net vragen wie er dood was toen hij zich realiseerde dat dat niet zo'n geslaagde grap zou zijn als dat écht de reden was dat het hele huis vol bloemen

stond. Andy was namelijk nergens te bekennen, en hij vroeg zich af waarom.

Gelukkig hield hij de opmerking net binnen en ging hij in plaats daarvan zitten in de stoel die ze hem aanwees, tegenover de bank. Ergens in huis hoorde hij het geluid van de TV. Tekenfilms of zo. Er was iemand anders. Hij keek haar aan en wachtte, maar ze zei geen woord. Nou, hij zou nu het voortouw niet meer nemen.

‘Wil je misschien iets drinken?’ vroeg ze. Ze slaagde er wonderwel in om gastvrij te klinken. ‘Ik heb bier, wijn, sap...’

Hij grimaste even toen hij terughadacht aan zijn bar-avontuur van gisteravond. ‘Doe maar iets fris. Frisdrank of ijsstee?’

Ze knikte en liep naar de keuken. Hij keek haar na, en terwijl zijn ogen haar lichte tred en snelle bewegingen volgden, was hij zich intens bewust van hoe bizar dit allemaal was. Hier zat hij dan, in Annies woonkamer, en het was nu eens geen dagdroom. Dit gebeurde echt.

Annie Ventura.... de naam was wel even wennen. Hij had haar altijd gekend als Annie Reynolds. En toen hij de A.Ventura in die bewuste advertentie had zien staan, had hij gedacht dat die afkorting stond voor Andy Ventura, zijn oude vijand op de middelbare school. Toen hij het nummer had gedraaid en had gewacht tot er aan de andere kant, ergens op Hawaii, werd opgenomen, had hij dus niet verwacht een vrouwenstem te horen. Een vrouwenstem die hem had verteld: ‘Ja, ik ben de A. Ventura uit de advertentie. Ik heet Annie.’

Hij was met stomheid geslagen geweest. Zijn hele lichaam had als verdoofd geleken, en zijn hersens helaas ook, dus had hij alleen zijn naam kunnen stotteren. Daarna was hij er ook nog wonderwel in geslaagd om zijn diploma’s op te noemen en had hij gezegd dat hij een baan zocht.

‘Prima,’ had ze geantwoord. ‘Ik sla graag spijkers met koppen. Zorg dat je hier op dinsdag bent. Als we een goed sollicitatiegesprek hebben, kun je direct beginnen.’

‘En als het gesprek niet zo goed verloopt?’

‘Dan kun je niet direct beginnen. Ik hoef er toch geen IQ-test aan toe te voegen, zeker?’

Hij was zo verbluft geweest dat hij ineens met háár aan de lijn bleek te zitten dat hij niet had gezegd wie hij was en onder welke naam ze hem ooit kende. Na al die jaren had hij contact met Annie en vroeg ze of hij naar Hawaï wilde komen. Gekker kon het niet worden.

Maar toen hij eenmaal had opgehangen en erover had nagedacht, was het moeilijk geweest om de ietwat snauwerige vrouw die zich had voorgesteld als Annie te herkennen als het populaire prinsesje dat hij had gekend op school. Toch wist hij dat zij het wel moest zijn. Andy en Annie waren altijd al een stelletje geweest – de absolute koning en koningin van hun lokale dorpsschool.

Kane was daarentegen de absolute boef van school geweest: de stereotypische *bad boy*. Het soort jongen waar nette meisjes als Annie met een grote boog omheen liepen.

Andy daarentegen was voorzitter van hun jaar geweest en de ster van het voetbalteam. En hij was het geweest die met Annie was getrouwd; iets dat Kane maar wat graag uit zijn geheugen had verdrongen.

Wanneer hij aan haar gedacht had, tijdens eenzame nachten waarin hij wakker had gelegen, had ze er jong en vrij en gelukkig uitgezien... en was ze niet *off limits* geweest. Op een bepaalde manier was dat nooit veranderd; ook toen hij haar nog wel elke dag in het echt kon zien, had hij alleen maar van haar kunnen dromen. Hij hoorde niet bij haar kleine kringetje van populaire jongeren. Hij had aan de zijlijn gestaan en er nooit deel van kunnen uitmaken.

Maar dat was op school geweest, en dat was al lang geleden. Nu was de wereld anders. Nu was hij volwassen, en zij ook. Het was tijd om te stoppen met dromen.

Hij wilde graag weten wat er allemaal was gebeurd. Natuurlijk had hij er indirect naar gevraagd tijdens het telefoongesprek dat hij met haar had gevoerd, maar dat had hem niet veel wijzer gemaakt.

Hij had willen weten of zij degene was die hem de baan aanbood of dat hij voor haar man zou gaan werken.

‘Voor mij,’ had ze kortaf geantwoord. ‘Op dit moment is er geen meneer Ventura.’

Daarmee was voor hem in elk geval duidelijk dat ze niet meer getrouwd was. Maar als ze zichzelf nog steeds Ventura noemde en ook Andy’s land nog steeds beheerde, moest Andy wel dood zijn. Als ze waren gescheiden, had ze vast niet meer in dit huis gewoond. En zelfs als Andy zo onwaarschijnlijk aardig was geweest om haar zijn huis cadeau te doen, had ze vast niet ook zijn achternaam willen houden.

Hij rekte zich uit in zijn rotanstoel en wierp een blik richting de keuken, in de hoop haar weer terug te zien komen. Dan wist hij zeker dat hij niet droomde en dat dit allemaal echt gebeurde...

Ondertussen stond Annie in de keuken een glaasje water te drinken om weer wat te kalmeren. De man die op dit moment in haar zitkamer op haar zat te wachten bleek een lastiger portret te zijn dan ze had verwacht, en ze werd er zenuwachtig van. Maar dit was niet het moment om in te storten. Ze had zich flink gehouden na Andy’s dood: ze was niet in verdriet weggezonden, ze had de zaak draaiende weten te houden en hun land weten te behouden, en ze had zo goed mogelijk gezorgd voor Ryan, hun zoon. Dat was allemaal niet makkelijk geweest.

Toen ze Andy was verloren, had het gevoeld alsof haar leven ook ten einde was. Ze waren twaalf jaar samen geweest. Ze was nooit met een andere man geweest, en ze kon zich er ook niets bij voorstellen. Andy was op de middelbare school al haar vriend geweest. Haar steun en toeverlaat. De reden dat ze het leven prachtig vond, ook al was hij niet altijd makkelijk geweest. Maar hij had bij haar gehoord. En toen hij overleed, was het net of zij ook niet meer bestond en was weggevaagd.